

Arrest

nr. 149 588 van 13 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 11 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 juli 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2014.

Gezien het tussenarrest nr. 148 313 van 24 juni 2015, waarbij de debatten worden heropend en waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 april 2009 komt verzoekster aan in België als niet-begeleide minderjarige.

Op 9 april 2009 dient verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 8 maart 2010 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 13 april 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Op 29 december 2011 dient verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 26 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. De beslissing wordt aan verzoekster ter kennis gebracht op 21 maart 2013.

Op 26 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster dient tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend onder het nr. 127 086.

Op 1 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris nogmaals de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster dient ook tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad gekend onder het nr. 103 053.

Op 28 december 2012 dient verzoekster een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 27 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), ter kennis gebracht aan verzoekster op 12 juni 2014. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: Y., S. geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Eritrea

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort."

2. Over de rechtspleging

Daar waar verzoekster vraagt dat het regime wordt toegekend van pro deo en vraagt haar de kosteloze rechtspleging toe te kennen voor het voeren van deze procedure, dient erop gewezen te worden dat verzoekster het voordeel van de pro deo werd toegekend overeenkomstig artikel 9/1, 4° van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daar niet voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden overeenkomstig artikel 38/68-1 van de vreemdelingenwet tot het verschuldigd zijn van het rolrecht, met name "de verzoekende partij geniet niet van het voordeel van de pro deo", zijn er bijgevolg geen kosten, zodat geen standpunt meer dient ingenomen te worden inzake de kosteloze rechtspleging.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt een exceptie op van gebrek aan belang wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang.

Zo stelt verweerder dat de staatssecretaris *in casu* niet over een discretionaire maar over een gebonden bevoegdheid beschikt. Verweerder kan in geval van vernietiging van het bestreden bevel enkel opnieuw vaststellen dat verzoekster onregelmatig op het grondgebied verblijft en dient derhalve opnieuw een bevel af te geven om het grondgebied te verlaten.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat verzoekster een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven: (...)”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat verzoekster verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: verzoekster is niet in het bezit van een geldig paspoort, hetgeen door verzoekster niet wordt betwist.

Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

3.3. Zoals verweerder in de nota met opmerkingen terecht aanstipt, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling indien een hogere rechtsnorm zou worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen.

Geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het handvest). Het feit dat de verwerende partij in uitvoering van de vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM of van bepaalde fundamentele rechten en mag niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV (AV) 19 december 2013, nr. 116.003). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor

passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

3.3.1. In het verzoekschrift voert verzoekster vooreerst de schending aan van artikel 8 van het EVRM omdat verzoekster een gezinsleven onderhoudt met haar kind.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze

noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu beroept verzoekster zich op het gezinsleven dat zij onderhoudt met haar kind.

In casu wordt niet betwist dat verzoekster de moeder is van K. H. geboren op 9 augustus 2012 te Antwerpen uit de relatie met een erkende vluchteling. Zoals verzoekster in haar verzoekschrift terecht aanhaalt is er tussen ouders en minderjarige kinderen het vermoeden van een gezinsband. Dit wordt overigens niet betwist door verweerder.

Wat het gezinsleven van verzoekster met het kind betreft, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing handelt om een eerste toelating tot verblijf en geen weigering is van een voortgezet verblijf zodat er in deze stand geen inmenging is in het gezinsleven van verzoekster.

Opmerking [m1]: Staat niet in het van terechtzitting en op de laatste zitting werd daar niets over gezegd.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Ook bij het onderzoek naar de fair balance-toets dient dus rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de Staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

In het kader van de fair balance toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de

betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999) (EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

In casu kan niet worden ontkend dat het gezinsleven ontstaan is gedurende het precair verblijf van verzoekster. In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat de vader van het kind een erkende vluchteling is en dat haar kind het recht heeft om niet gescheiden te worden van zijn vader.

De Raad stelt echter vast dat verzoekster de schending van artikel 8 van het EVRM inroept waarbij ze enkel verwijst naar de gezinsband met haar kind. In die zin dient de Raad aldus te onderzoeken of verzoekster haar gezinsband met haar kind ook elders kan uitoefenen en of er hinderpalen zijn die zich daartegen verzetten.

Uit haar betoog blijkt dat verzoekster lijkt aan te geven dat haar kindje zich niet elders kan vestigen daar de band met de vader anders verbroken zal worden. In haar middel geeft verzoekster een heel uitgebreide theoretische uiteenzetting aangaande het belang van het kind. Haar uiteenzetting komt er op neer dat verweerder steeds rekening moet houden met het belang van het kind waarbij rekening dient te worden gehouden met de specifieke individuele context van elk kind. De Raad stelt dienaangaande echter vast dat verzoekster niet verder komt dan een zeer uitgebreid theoretisch betoog waarbij zij eigenlijk niet uiteenzet waaruit het belang van haar kind bestaat, behalve dan dat zij onder de uiteenzetting van de feiten zeer summier in één zin stelt dat het kind het recht heeft niet van zijn vader te worden gescheiden.

Verzoekster blijft zeer vaag over de band tussen de vader en het kind. Zo brengt ze geen enkele verduidelijking aangaande de actuele relatie tussen haar en de vader van het kind of aangaande de band tussen de vader en het kind. Het is de Raad geheel niet duidelijk of de vader nog contact heeft met het kind. Uit het gegeven dat verzoekster enkel het gezinsleven met haar kind aanhaalt en uit de gegevens van het wachtregister waaruit blijkt dat verzoekster niet meer samenwoont met de vader van het kind, blijkt dat verzoekster geen gezin meer vormt met de vader van het kind. In het dossier zijn geen indicaties terug te vinden waaruit zou blijken dat de vader nog contact heeft met het kind. Er ligt evenmin een bewijs van omgangsregeling voor. Aldus is de Raad van oordeel dat de hinderpaal die verzoekster aanvoert niet geconcretiseerd wordt. Bij gebrek aan het minste begin van bewijs van een contact tussen vader en kind is de Raad van oordeel dat verzoekster de door haar aangevoerde hinderpaal niet aannemelijk maakt.

In het verzoekschrift voert verzoekster geen enkel ander gegeven aan waaruit kan blijken dat zij haar gezinsleven met haar kind niet elders dan in België kan verderzetten.

Verzoekster kon, gelet op haar illegale verblijfssituatie, ook niet onwetend zijn dat de precaire of onwettige verblijfssituatie van verzoekster tot gevolg had dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoekster in precair en illegaal verblijf een gezinsleven heeft opgebouwd in België, kan geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM gehaald worden (zie in die zin EHRM 5 september 2000 nr. 44328/98, Solomon v Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v Nederland en EHRM 8 april 2008 nr. 21878/06 Nyanzi v Verenigd Koninkrijk, par 77). De Belgische samenleving kan ook slechts functioneren indien elkeen de democratisch tot stand gekomen rechtsregels respecteert. In dit verband moet ook worden benadrukt dat artikel 8 van het EVRM geen vrijgeleide vormt om de bestaande immigratieprocedures naast zich neer te leggen.

Nu geen schending kan worden vastgesteld van artikel 8, eerste lid van het EVRM dient geen verdere toetsing aan het tweede lid van deze verdragsbepaling doorgevoerd te worden.

Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekster of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekster toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Waar verzoekster het voor het overige heeft over haar privé- en familielevens worden slechts deze algemene termen gebruikt zonder verdere concretisering zodat hiermee geen rekening kan worden gehouden aangezien onder "middel" in de zin van artikel 39/78 juncto 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Verzoekster lijkt tot slot van mening te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat. Echter, het door verzoekster aangevoerde artikel 8 van het EVRM omvat geen dergelijke motiveringsplicht, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

In casu kan dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld.

3.3.2. Verzoekster voert eveneens de schending aan van het artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het handvest).

Waar verzoekster de schending aanvoert van het artikel 8 EVRM beroept zij zich eveneens op het artikel 7 van de handvest en stelt verzoekster dat deze bepalingen dezelfde draagwijdte hebben.

Gelet op hetgeen hoger werd uiteengezet omtrent artikel 8 EVRM maakt verzoekster dan ook geen schending van het artikel 7 van het handvest aannemelijk, noch bevat dit artikel een motiveringsverplichting.

3.3.3. Verzoekster voert verder de schending aan van het artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, meer bepaald door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012), die in werking is getreden op 27 februari 2012.

Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op rechtstreekse werking van de bepalingen van de richtlijn indien deze niet of niet op correcte dan wel toereikende wijze werden omgezet in nationale wetgeving en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13).

Verzoekster toont niet aan dat deze bepaling onvolledig of niet correct zou zijn omgezet. De Raad is ook niet bevoegd om wetbepalingen te toetsen aan bepalingen van de Terugkeerrichtlijn.

De uiteenzetting van verzoekster omtrent de Terugkeerrichtlijn is *in casu* dan ook niet dienstig.

Waar verzoekster verwijst naar de overwegingen van de Terugkeerrichtlijn kan nog bijkomend worden opgemerkt dat dergelijke overwegingen geen juridisch bindende waarde hebben.

3.3.4. Verzoekster voert tevens de schending van het artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aan, dat luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de mate dat verzoekster betoogt dat er specifiek moet gemotiveerd worden omtrent de in dit artikel bepaalde belangen, kan zij niet worden gevolgd. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met bepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezinsleven- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het genoemde artikel 74/13 van de vreemdelingenwet omvat hieromtrent geen formele motiveringsverplichting.

Verzoekster wijst op het gezinsleven en het hoger belang van het kind.

Uit de stukken van het administratief dossier en zoals verzoekster aangeeft in haar verzoekschrift blijkt dat verweerder op de hoogte was van de geboorte van het kind van verzoekster. Bij brief van 27 juni 2012 heeft de raadsvrouw van verzoekster meegedeeld aan verweerder dat verzoekster zwanger is en wordt verzocht om uitstel te verlenen aan verzoekster om het grondgebied te verlaten. Vervolgens wordt het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op 1 juni 2012 verlengd van 9 juli 2012 tot 1 september 2012. Bij brief van 22 augustus 2012 wordt de geboorteakte van het kind overgemaakt aan verweerder door de raadsvrouw van verzoekster met de vraag hiermee rekening te willen houden bij de besluitvorming, waarna het toegestane tijdelijke verblijf van verzoekster wordt verlengd van 2 september 2012 tot 9 oktober 2012.

Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier aangemaakt op 27 mei 2014: “bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

- 1) Hoger belang van het kind: kind is niet schoolplichtig en kan mee reizen met moeder naar haar land van herkomst”

Uit het voorgaande blijkt dat verweerder de belangen van het kind in overweging neemt. Verzoekster maakt met haar betoog een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dan ook niet aannemelijk.

3.3.5. Verzoekster voert verder de schending aan van het artikel 24 van het handvest en verwijst hierbij naar het artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (BS 17 januari 1992, hierna: het Kinderrechtenverdrag), waarbij zij een uitgebreide doch theoretische uiteenzetting geeft omtrent deze bepalingen.

Daargelaten de vraag naar de directe werking van het artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, wijst de Raad er op dat, wat betreft de aangevoerde schending van deze bepaling van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 24 van het handvest, niet blijkt dat de bestreden beslissing de belangen van het kind niet nastreeft. Uit het voorgaande blijkt niet dat de bestreden beslissing niet in het belang van het kind is genomen, zodat deze grieven niet kunnen worden gevolgd.

Ook de beschouwingen waarbij de verzoekende partij citeert uit de noten van het VN Kinderrechtencomité in “General Comment n° 14” en de argumenten betreffende artikel 51 van het handvest, strekken er louter toe aan te tonen dat de belangen van het kind in aanmerking dienen te worden genomen bij het nemen van de bestreden beslissing, wat *in casu* het geval is.

3.4. Daar er geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk is gemaakt, wordt de aangevoerde exceptie van verweerder aangenomen.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU